

Veü de l'exili
català i republicà

Nº 72 - Juliol de 1996

19 de Juliol de 1836

El poble de Barcelona i de Catalunya guanya la batalla contra les tropes faccioses aixecades contra les llibertats republicanes.

La guerra d'Espanya contra el feixisme internacional comença.

UAB
CEDOC
Donatiu
CDP

Les eleccions legislatives espanyoles
del 3 de març de 1996

En un mitin electoral a Barcelona, el socialista Felipe Gonzalez cridà, recordant sens dubte temps oblidats : " No pasaran!" i en un mitin populista es cridava : "Viva el Rey!, Viva Espana!".

Després de quaratorze anys de govern del PSUE qenqe superar o corretgir cap estructura social del franquisme, com a tot arreu s'ha desenvolupat a Espanya un populisme demagògic amagant la nostalgia del franquisme.

Aquest allau de la dreta ha estat aturat pels vots del 3 de març. "No han passat!".

Quan Aznar i la gent del PP criden

" Viva el Rey!"

posen Juan Carlos en el lloc de Franco.

Si teniem "un rei pels republicans" ara potser tindrem "un rei esdevingut franquista " malgrat ell mateix.

REPRODUCIÓ DEL MANUSCRIT 1852. ATRIBUÏT DE L'ACTE
ERRONÏE À TITRE ET CONSERVÉE À LA BIBLIOTHÈQUE
NATIONALE DE FRANCE
Ramon Llull

De "Catalonia"

L'èxode dels serbis de Sarajevo

U'hivern 95-96 s'acaba i, sota la pressió de l'imperialisme nordamericà i occidental, els serbis que vivien en les barriades de Sarajevo, per no caure sota les urpes dels musulmans, han abandonat llurs vivendes preferint exilar-se en territori serbi de llur país, la Bosnia. Els serbis han deixat "la terra cremada", destruint les vivendes.

Aquest injust èxode ens en recorda un altre, el de la població republicana catalana i espanyola que el mes de febrer de 1939 passà la frontera dels Pirineus fugint l'ocupació de les terres catalanes per les forces armades franquistes. La fi de la nostra guerra, l'assassinat de la nostra República, veren ser també el fruit d'un complot internacional contra un poble revolucionari que va fer front a l'avanç del feixisme.

Agermanament entre bretons i bascos

Els bretons, sens dubte solidaris del combat basc, acullen i donen hospitalitat als refugiats bascos perseguits i que demanen l'asil polític.

Els bretons son perseguits, inculpats d'"associació de malfactors" i empresonats.

Aquests fets produeixen una gran emoció en tot el país breto, les manifestacions de simpatia tenen lloc i inclús els polítics de totes tendències es pronuncien.

150
FUSKAL
HERRIA

ASKATASUNA!

Qui vol que els ex-franquistes populistes de Aznar governin l'Estat espanyol?

A les tres setmanes del r latiu fracàs electoral de les dretes espanyoles, Aznar no ha aconseguit el vot contra-natura ni dels catalans ni dels bascos. No oblidem que Franco va fer la guerra contra els pobles català i basc, que hi perderen llurs llibertats republicanes.

Pero observarem que les cancelleries occidentals volen aquest pacte centralista-regionalista per a que l'Espanya tingui "un govern fort i estable" i que duri. Per què? Perque en la memòria dels pobles d'Espanya hi ha un passat no massa llunyà revolucionari i republicà.

Tots units ...

en el refus de superar l'herència franquista i de reconèixer el dret del poble basc a l'autodeterminació. És aquest el sentit de la gran manifestació el 19 de febrer a Madrid. Simbòlicament Felipe Gonzalez i el líder Arias del PP s'hi han donat la ma.

Seguint les petjades de Franco....

Juan Carlos, el 10 de març, aprofitant el suposat èxit de les manifestacions contra les activitats de l'ETA, en un mitin a Bilbao, de forma ambigua ha defensat contra "una minoèia d'exaltats", la unitat i la convivència - democràtica - dels espanyols. Es voler desconèixer la identitat del poble basc, que Franco volgué anorrear.

Constatem també que el PSUE de Felipe Gonzalez fa creure que afavoreix l'arribada del PP d'Aznar al govern de l'Estat. Els nacionalistes catalans de Jordi Pujol no cauen pel moment en la trampa d'ajudar el ressorgiment del franquisme en el govern espanyol.

El "rei" intervé...

Ens assabentem de que Juan Carlos a l'ocasio d'una cerimonia militar a Lleida el 12 de març, ha tingut una molt llarga entrevista amb el president Jordi Pujol, sens dubte per convènce'l de fer votar a les Cortes pel populista Aznar. Pensem que Pujol resisteix.

Juan Carlos es mostra, a la fi, digne hereu de Franco.

Les "mans roges" del franquisme

En aquest mitjans de febrer 96 els estudiants madrilenys han manifestat amb les mans pintades de blanc per protestar contra la violència. Però aquests estudiants han oblidat de rentar les mans sanglantes del franquisme.

è

Després de les eleccions legislatives del 3 març ...

veiem que els nacionalistes catalans - CiU - i bascos - PNV - esdevenen en totes les votacions de nomenaments els aliats de la dreta de Aznar.

Qui ho hauria dit! Els nacionalistes; quan llurs pobles varen ser amb llur cultura nacional tan perseguits per Franco, ara deixen passar cap al poder el partit representatiu de la dreta ex-i sempre franquista!

Recordem que el dirigent de la Lliga catalana Francesc Cambó va sostenir el cap d'Estat de 1923 del general Primo de Rivera i que el triomf en 1931 del republicanisme català de Macià i de Companys es fa fer també contra el partit de Francesc Cambó.

Qui defensarà el poble català?

CORRESPONDENCIA DE L'EXILI

Des de l'exili argenti, en Lluís Alvarez i Fernandez, escriu :

Buenos Aires, 16 de març de 1996

Amic QUIM; com sempre, -quan es presenten en portes, esdeveniments extraordinaris, com ara aquest eleccionari del passat dia 3 del corrent mes- la normalitat en la meua correspondència, rep una sotragada d'aturament momentani. Sense ni adonar-me'n, fixo l'atenció en l'aspecte candent més immediat, i m'absorbeix enormement la capacitat d'accionar en altres aspectes, que hom podria categoritzar de més secundaris. Si repasses, -la meua correspondència- sovint, trobaràs reflexat en la meua aptitud aquest estil, o fenomen, tendències de posposar afers mediats, per aquells més punyents com és l'actual del procés eleccionari per les legislatives al parlament de l'estat central, amb l'aggravant de tractar-s'hi d'eleccions anticipades, per dissolució de la cambra de diputats. I no et pensis; que la meua atenció en segueix el curs de tot aquest enrenou, fins desembocar en el decret de dissolució de l'inacabada legislatura del 93, i convocatòria de la que el propassat dia 3, ha tingut lloc, i transcorreguts uns quants dies del comici, podríem dir que "el més calent, encara és a l'aiguera". Penso, amic Quim; que ens hi trobem políticament vorejant un moment històric inesperat, producte d'una conjun- tura política que s'ha anat desenvolupant en el conjunt hispànic, d'aquest període extens que s'han anat configurant en el conjunt de l'estat, a l'inici de la nomenada "transició".

Si dones una ullada, a alguns paràgrafs de les meves lletres comentant diversos resultats eleccionaris, especialment del darrer quinquenni, podràs observar, que la presència "de caracterització d'una nova correlació de forces"; la presentava com un factor molt positiu, per anar empenyent el curs dels esdeveniments en direcció d'un doble objectiu: l'un, aturar l'escomesa de l'allau dretana i reaccionària, que, exhibint una forta acció publicitària s'aprofita dels errors i malifetes comeses per alguns dirigents del govern socialista, presentant-se, com els SALVADORS DE LA PATRIA. L'altre objectiu, -complementari del primer- també l'havien batejat: SEGUIR AVANÇANT. Com? Amb quí?. És evident, que les condicions estan donades, els que apareixen com a "Zguanyadors"; es passen els dies, comptant i recomptant els vots obtinguts per poder montar un govern-titella, però, no hi ha cas, ara per ara els 156....

no es mouen del seu lloc. Sovint, se'ns presenten situacions d'excepció en molts ordres de la vida; en l'activitat política, quan succeeixen, generalment produeixen un gran desconcert, com ara han estat els resultats eleccionaris del passat dia 3.

Interpreto, que s'ha donat el cas inversemblant, dels que apareixen com a guanyadors en la contesa electoral; se senten perdedors, i els perdedors ben a l'inversa, es a dir que allò de les victòries "pírriques" ha funcionat. Naturalment, la cosa no és tant senzilla, com per permetre'm el luxe de fer brometa; repeteixo, s'obre, -a la meua manera d'observar la nova situació de "correlació de forces" sorgida dels resultats electorals- el que t'encetava més amunt, "dibuixar" unes perspectives positives per tal "d'anar avançant" en el casí de no malmetre l'oportunitat d'aquesta "conjuntura" sorgida inesperadament.

Partint d'una campanya electoral de més de dos anys, pràcticament, dels inicis de la legislatura del 93, -el govern de Felipe, després d'arranjar un acord condicionat amb CIU- intentà, com si caminés amb crosses cobrir l'espai del termini de temps d'aqueixa legislatura. Però, paral·lament, comença a aparèixer en l'escenari polític un reguitzell de problemes, que l'un darre l'altre, l'oposició del PP. aprofita per explotar i capitalitzar a favor seu. Es perden eleccions, -municipals, d'euro-diputats, autonòmiques- múltiples sessions parlamentàries, aguantant el xàfec de denúncies de tot ordre, corrupció. No hi ^{ha} treva, tots els dies els mitjans de comunicació al servei de la propaganda antigovernamental, van extenent més i més la gruixor i gravetat de les denúncies. El quadre de repulsa reflexat per la TV. de moltes sessions de la cambra, de debó féien pensar, que les coses anaven malament.

Bé, amic Quis; no intento, ni vull ser repetitiu -no té sentit- de tant en tant, relleguixo la nostra correspondència, i comprovo la coherència de conceptes en l'anàlisi que hem anat ^{igat} d'aquest "farcell" de motius de repulsa que la gestió negativa en molts aspectes del govern socialista ha comés, -alguns conscients i altres inconscientment- i els quals, han sigut la base de sustentament més ferma, en el montatge de la campanya que l'oposició sistematitzada del PP. ha estat per anorrear l'acció del govern minoritari sorgit del comicio del 93, i que vam precisar del complement de CIU. Ara, per abreujar, ens manca una síntesi del "perquè" d'aquests resultats inesperats ~~de~~ per a la majoria de la societat, i ahuc, penso jo, incloent la majoria dels dirigents polítics de les diverses formacions. Per començar, et diria, que, els del PP: -que són la majoria xiframètricament- han restat momificats, -és a dir "glacats", de sobte han descobert que sí, que el "pirrisme" existia.

Jordi Pujol s'equivoca

De "Caliu"

rns sembla, quan demana a Aznar, quen en el discurs d'investitura, reconeggui la "diferència catalana", o, siguem clars, la nació catalana.

Es que Pujol pren Aznar per un "republicà" ?

Passarà? No passarà?

Passen els dies i les setmanes i, malgrat que els mèdia a França pretenen que el PP deua governar Espanya, es veu que Aznar no arriba a obtenir l'adhesió ni dels catalans ni dels bascos dits "de dreta". De dreta potser, pero víctimes del nacionalisme espanyolista de franco, com ho foren llurs pobles, abans, de la dictadura del general Primo de Rivera.

Presentat per : Joaquim Vinyes - Décines, França.